

Kapitola 1

Máma vklouzne do bytu a tmu prořízne žluté světlo. Prozradí ji tlumené zaskřípání dřevěné podlahy pod prošoupaným kobercem a pach zvětralého piva a cigaret, který si s sebou domů vždycky nosí z baru Old Dutch. Dnes večer nepřišla sama a její „pst“, kterým se snaží někoho umlčet, je dostatečně hlasité na to, aby mě probudilo, kdybych už beztak nebyla vzhůru. Jeho rysy skrývá tma, ale je vysoký a namakaný, místnost naplní intenzivní pach kožené bundy. Ve snaze stát se neviditelnou se natlačím na polštáře gauče, ale když se natáhne po jejím pase, uvědomím si, že už neviditelná jsem. Máma ze sebe vydá zastřený smích, vytančí z jeho sevření a vede ho do ložnice.

Nedokážu spát v bytě s cizím chlapem, proto si na sebe natáhnou špinavé džíny a vtěsnám nohy do tenisek s rozvázanými tkaničkami. Když odcházím, dřevěná podlaha pode mnou zavře, stejně jako předtím pod mámou. Chodbička před bytem našich sousedů, kteří bydlí napravo od nás, je trvale prosyčená štiplavým pachem kari a tuku. Nikdy jsem se s nimi nesečkala. Viděla jsem jen jejich boty, úhledně seřazené u vchodu, a v noci k nám občas skrz tenkou stěnu pronikne drnčivá bollywoodská hudba.

Vyjdu z domu do listopadového chladu a můj dech se změnil v průsvitné bílé obláčky. Vtáhnu ruce do rukávů modrého termo trika a zalituju, že jsem si s sebou nevezala mikinu. Jako by ještě včera byl podzim, ale dnes v noci už zima netrpělivě čekala, až se chopí vlády. Nahoře na Union Avenue zapadnu do prázdné veřejné prádelny. Mám to tam ráda. Takové to zapážené teplo, co voní po sušeném prádle. Pomačkané bulvární časopisy. A prodejní automaty, které nabízejí čtyři základní druhy pochutin: slané, sladké, limonádu a čokoládu.

Sáhnu do kapsy pro peníze, abych si koupila colu. Mezi mincemi najdu i modrý korálek s okem, který mám, co pamatuju. On jediný mi zbyl z doby předtím, než jsme utekly z Floridy. Někdo mi ho dal, ale ať namáhám paměť sebevíc, nedokážu si vybavit, kdo to byl. Pamatuju si jenom, že tenhle korálek byl jeden z mnoha, navlečený na gumičce. A že když na mně máma náramek s korálky uviděla – myslím po tom, co jsme utekly – strhla mi ho ze zápěstí. Korálky se rozsypaly a mně zůstal na ruce červený šrám. Zachránila jsem jen ten jeden. Dvanáct let ho schovávám, přendávám z kapsy do kapsy, z místa na místo. Nefunguje – zlo si vás vždycky najde, i když si myslíte, že jste chránění – ale stejně si ho nechávám. Jen pro případ, že bych se pletla.

V automatu na limonádu pokaždé chybí druhy, co mi nejvíc chutnají, a mně se pak vnucuje otázka, kam se asi ztrácejí. Kdo je vypil, než jsem se sem dostala? To lidi, co chodí po Union Avenue, trápí tak šílená žízeň, že ji dokáže uspokojit jenom automat v Super Wash? Nesnáším grepovou příchuť, proto si strčím peníze zpátky do kapsy a pustím se do prohledávání sušiček, jestli v nich náhodou nezůstalo nějaké oblečení nebo hotovost. Každou chvíli v nich objevím liché ponožky nebo nějaké spodní prádlo, ale jednou v sušičce někdo zapomněl světle žlutou mikinu s kapucí. A jindy, když jsem šla do veřej-

né prádelny za účelem, za kterým byla zřízena, jsem tu našla i peněženku. Vzala jsem z ní všechny peníze, dohromady šest dolarů, zpřelámala jsem kreditky, aby je nikdo nemohl zneužít, a prázdnou peněženku jsem potom vyhodila do odvodňovací stružky.

Tentokrát ale v sušičkách nic nenajdu. Usadím se na zelené plastové židli s dva roky starým výtiskem *National Enquirer*. O hodinu nebo dvě později se snažím vzpomenout, jestli můj dva roky starý horoskop někdy vyšel – k žádným nečekaným peněžům jsem rozhodně nepřišla – když vtom dovnitř vejde muž bez prádla. Znervózní mě to. Kdo chodí do veřejné prádelny bez prádla? Tedy kromě mě.

Je namakaný a vysoký, má na sobě koženou bundu, stejně jako chlápek, kterého k nám domů přivedla máma. Je mu asi něco přes čtyřicet a kdysi měl určitě zlomený nos. Když se na mě usměje, připomene mi vydlabanou dýni – má křivé zuby a je pohledný takovým tím grázlovským způsobem – a ve mně se ozve touha okamžitě utéct. Odložím časopis, žaludek se mi sevře strachem.

„Ty jsi Ronniina dcera, že jo?“ Když použije mámino jméno, není už pochyb, že je to ten chlápek z našeho bytu. Nesnáší, když jí lidé říkají Ronnie. Jmenuje se Veronica. „Povídala,“ až na to, že to vysloví jako *poudala*, „že tu asi budeš.“

„Co chcete?“ Doufám, že můj hlas zní statečněji, než tomu je doopravdy.

Klouže pohledem z mého obličeje, až se zastaví na předním dílu trika. Srdce mi začne bušit o poznání rychleji. Připadám si jako nahá, hnusí se mi, jak se mě dotýká pohledem. Tiše hvízdne. „Tvoje máma je kost, ale ty –“

Vykročí ke mně a mě starý známý strach vyšle uličkou mezi pračkami k zadním dveřím, které jsou otevřené a zapřené tvárcí. Vyběhnu do parku a ani se neohlédnu. Nezastavím.

Něco na mě volá, ale jediná slova, která slyším – která mě následují jako stín – jsou poslední dvě.

„... obě šílený.“

Obě. Šílený. Obě. Šílený. Obě. Šílený. Jeho slova mi celou cestu domů rezonují v hlavě, s každým krokem jedno. Ozývají se unisono s každým došlápnutím na schodiště s oprýskanou barvou, po kterém stoupám k našim dveřím. Nemůžu si pomoci a napadne mě, jestli to není pravda.

Na gauči leží rozložený můj hnědý tvídový kufr a staccato máminých podpatků se přesouvá z koupelny do ložnice. Víím, co to znamená.

Odjíždíme.

Zase.

Opřu se o zárubeň dveří a sleduju, jak cpe celou náruč toaletních potřeb do svého modrého kufru. Tahle zavazadla jsme si pořídily u Armády spásy v den, kdy jsme odjížděly z Floridy. Moje vzpomínky na tu dobu jsou nepolapitelné jako kouř, ale jedna zůstává pořád stejně živá. Vzpomínka na to, jak zoufale jsem si přála kufřík Hello Kitty s držadlem a kolečky. Řekla o něm, že je snadno rozpoznatelný. *Zapamatovatelný*. Nechá-pala jsem, jak to myslí, ale z rozhodnosti v jejím hlase jsem poznala, že ten kufřík nedostanu. Snažila se mě utěšit tím, že o tom hnědém tvídovém řekla, že je „vintážový“, ale tohle slovo občas lidi používají jen jako nóbl označení pro něco, co je „staré a ošklivé“.

Vedle jejího kufru leží svazek bankovek spojený svorkou, který ještě včera neměla. Domyslím si, že ho ukradla tomu chlápku v kožené bundě.

„Jak vidím, tak tě Anthony našel.“ Oční make-up má rozmazaný a ve tváři divoký výraz, který už znám. „Kde jsi byla?“

„Nikde.“

„Byla bych ráda, kdybys do tý prádelny nechodila uprostřed

noci, Callie.“ Mluví mírně, ale přesto v jejím hlase rozpoznám potlačovaný vztek, proto si radši odpustím poznámku v tom duchu, že už vlastně ví, kde jsem byla. „Mám pak strach, že by se ti mohlo stát něco zlého.“

Zlé věci se člověku můžou přihodit kdekoli, dokonce i když vaše matka spí ve vedlejší místnosti. Už se to stalo. Ale to si taky nechám pro sebe.

„Je mi to líto.“ A opravdu to tak je. Kdyby nebylo mě, máma by pravděpodobně vedla úplně jiný život. Lepší.

„Proč tu jenom tak stojíš?“ Vyšle ke mně takový ten svůj nejistý úsměv, ke kterému se uchyluje, když... no, vlastně ani nevím, co si myslí, ale řekla bych, že dumá nad tím, co se mi asi tak honí hlavou. Hodí po mně zmačkané triko. „Běž si taky zabalit.“

„Teď? Mami, je noc.“

Hodiny s rozbitým ciferníkem stojící v obýváku na krbové římsě – ty, co mě v noci každou půlhodinu budí a co máme z charitativního bazaru – odbijí třetí, jako by mi chtěly dát za pravdu.

„Nezačíněj zase.“ Její úsměv náhle zmizí. „Za tři minuty odjždíme.“

Napadne mě, co ji asi nastartovalo tentokrát. Možná něco, co jí řekl ten chlápek v kožené bundě. Jako by vnímala na jiné frekvenci – jako pes, který slyší zvuky, co lidi ne. Nebo možná slyší věci, které ostatní lidi ani neříkají. Tak či tak, když se rozhodne zvednout kotvy, nemá smysl se s ní o tom dohadovat. Zbývá jen jít.

Nevlastním moc oblečení. Jenom to, co mám na sobě, a několik triček, včetně toho, co držím v ruce. Toho, které o mně tvrdí, že jsem členka běžeckého týmu Waynesvillské střední. Nikdy jsem na žádné střední škole nebyla. Jediné, co máme já a to triko společné, je utíkání. Hodím ho do koše. Na každé

naší další zastávce někdo provozuje charitativní obchod s hromadou trik, která mě promění v hráčku fotbalu, fanyнку Kovbojů nebo v někoho, kdo se zúčastnil rodinného setkání Jenkinsů-Carterů.

Většinu místa v mém kufru zabírají knihy. Učebnici matiky, kterou jsem koupila za čtvrták na prodejní akci Přátel knihovny, se už rozpadá vazba. Vytiskli ji v roce 1959, ale mně se na ní líbí, že je pořád relevantní. Matika je jediná konstanta ve světě, který vůbec konstantní není. Dělá mi starosti, že ta knížka už třeba nezvládne další přesun. Přidám do kufru *Stopařova průvodce po Galaxii* s oslími rohy, atlas světových dějin, který jsem ukradla ze stánku před knihkupectvím, výtisk *Waldena*, co jsem si pořídila v garážovém výprodeji, a svůj vůbec nejoblíbenější román – dětskou knihu s názvem *Mandy*, která vypráví příběh osiřelé holčičky, co nade vše touží po domově a rodině. Četla jsem ji tolikrát, že z ní vypadávají listy, ale nemůžu ji tu nechat. Nedokážu tu nechat žádnou ze svých knih. Jsou to jediní přátelé, které jsem kdy měla.

„Dvě minuty,“ zavolá na mě máma z ložnice.

Utíkáme a necháváme tu za sebou: dřez plný špinavého nádobí, starou televizi, kterou někdo nechal na kraji chodníku před domem, umělohmotný gauč, který se mi lepil k obličejí pokaždé, když mi sklouzla hlava z polštáře, a ty hloupé uřvané hodiny, co máma koupila, protože jí připomínaly hodiny, které měli její prarodiče, když byla malá. Dokonce jsme měsíc pozadu s činží.

Většinou žijeme v domech, jako je tenhle. Naše část města je obyčejně ta nebezpečnější, kde po vás nechtějí doporučení ani kauci. Kde když uprostřed noci utečete z bytu, jen zavrtí hlavou a nijak neřeší ušlý zisk. Jednou jsme bydlely v modelovém domě v zástavbě, která nikdy nebyla dokončená. Žily jsme v několika levných motelech. A taky jsme si „vypůjčily“

dům Lea a Dotty Ruskinových, staršího páru trávícího zimy v suchém teplém arizonském podnebí. Pořád jsem musela myslet na to, jestli si připadali jako ti tři medvědi z pohádky, když se vrátili domů. Zdál se jim jejich dům znesvěcený? Zamykali nějaký čas dveře, které dřív nechávali odemčené, než se tam konečně zase začali cítit bezpečně? I teď mám kvůli tomu sem tam výčitky svědomí, ale moc se mi líbilo spát v opravdovém hostinském pokoji. Než jsme odjely, tak jsem ustlala a umyla všechno nádobí. Doufám, že jsem tak alespoň trochu odčinila to, že jim máma vyluxovala plechovku s penězi, kterou měli schovanou v šatníku.

Svážu si zacuchané, mastné vlasy do culíku a přeju si, abych měla čas na sprchu. Abychom nemusely odjet. Nemám k tomuhle městu žádnou citovou vazbu. Žádná práce. Žádná škola. Žádný kluk, pokud ovšem nepočítáte Dannyho, kterého já počítat nemůžu, protože už má holku. Přesto si pořád přeju, abychom tu mohly zůstat – nebo kdekoli jinde. Zapustit kořeny. Žít. „Mně se nikam nechce.“

„Nemáš na vybranou,“ ozve se mámin hlas z ložnice.

Zamrkám, zaskočená tím, že mi čte myšlenky. Potom si uvědomím, že jsem to řekla nahlas. Teď se na mě zase naštve.

„Jsi *moje* dcera,“ vyštěkne a zamíří ven ze dveří. „Kam jdu já, jdeš i ty. A já za minutu odjízďím.“

Nacpu si do mezer v kufru spodní prádlo – spodní prádlo si odmítám kupovat v charitativních obchodech. Modrý zubní kartáček. Deník, který tak přetéká různými poznámkami, příběhy, básničkami a pohlednicemi, že přes něj natahuju širokou růžovou gumu, aby držel pohromadě. Dokumentuje většinu mého života, počínaje zápisky z doby, kdy jsem se naučila psát roztržesnými tahy. Jen většinu. Protože o některá tajemství se nechcete dělit ani sami se sebou.

Moje minuta se naplní a já zvenku zaslechnu troubení staré

otřískané Toyoty Corony, kterou máma koupila na vrakovišti za spropitné, co si vydělala v baru. Zapnu kufr, otráveně si povzdychnu a dotknu se kapsy na džínách, pohladím vybouleninu s modrým korálkem. Toyota znovu zatroubí, telegraficky mi sděluje, že mámu už nebaví čekat.

Jako úplně poslední si vezmu svoji kytaru Martin vyrobenou ze smrku a růžového dřeva, s mahagonovým krkem. Máma mi ji pořídila v zastavárně v Omaze. Dostala jsem ji jako vánoční dárek, když mi bylo jedenáct. Nedá se říct, že bych nikdy předtím kytaru neviděla, ale zatímco máma flirtovala s chlápkem za pultem a snažila se z něj vymámit víc peněz za prstýnek, který mu nabízela, prostě jsem se do té Martinky zamilovala.

Nakonec máma žádné další peníze nedostala, ale chlápek ze zastavárny jí přidal tu kytaru. Máma tvrdila, že ze mě možná bude další Courtney Love. Neprozradila jsem jí, že jsem celou jednu stránku svého deníku popsala odshora až dolů slovy „Nenávidím Courtney Love“. Teď už moje nenávisť vůči ní není tak silná, ale tehdy ještě kazeta, kterou natočila se svou skupinou Hole, fungovala. Nicméně moje Martinka, přestože je posetá škrábcami a prasklinami, má stejně sytý a bohatý zvuk, jako by byla nová.

„Připravená vyrazit?“ zeptá se mě máma poté, co nastoupím do auta. Pokouší se zapálit si cigaretu, ale třesou se jí ruce. To mě znepokojí způsobem, který nejsem schopná analyzovat. Seberu jí cigaretu ze sevřených rtů, zapálím ji, krátce si z ní potáhnu a vrátím ji mámě. Zářivě se na mě usměje a já v ní na zlomek vteřiny spatřím dívku, kterou bývala. Dívku, která mě první den školky vedla za ruku na autobusovou zastávku. Tehdy jí to neuvěřitelně slušelo, platinové blond vlasy měla upravené do rošťáckého účesu, holé nohy jí končily v otřískaných martenskách. Lidi na ni zírali a já se dmula pýchou, protože

to byla *moje* máma. Došly jsme na zastávku a ona se usadila na opěradle lavičky a zapálila si cigaretu.

„Ve škole ti to určitě půjde,“ řekla mi, vyfoukla cigaretový kouř na opačnou stranu, než jsem stála, a hřbetem ruky mě pohladila po tváři. „Holka, která je tak chytrá jako ty, dokáže, co si zamane.“

Tehdy jsem jí to věřila. To jsme ještě bydlely v opravdovém bytě s květinami, obrazy a malým balkonem s výhledem na řeku. Máma pracovala v kavárně poblíž parku a po posledním zvonění na mě vždycky čekávala opřená o prázdný stojan na kola. Teď už takové míry sebeuspokojení nedosahuju, protože se pořád přesouváme z místa na místo.

„Kam jedeme?“ zeptám se, když máma odrazí od obrubníku.

Vždycky má nějaký plán. Má naši budoucnost zmapovanou v hlavě, i když se vykrademe z bytu někdy ve tři hodiny ráno.

„Hm, říkala jsem si, že bysme mohly třeba do Colorada.“ Její odpověď mě překvapí. S příchodem chladnějšího počasí máme ve zvyku spíš zamířit někam do tepla. „Jaký je hlavní město Colorada?“

Když jsem byla malá, krátila mi dlouhou chvíli při jízdě autobusem tím, že mě zkoušela z hlavních měst států. Postupem času jsem pokročila k jednotlivým samosprávním celkům, ale máma měla problém si zapamatovat už jen názvy těch celků, natožpak jejich metropole. Z nouze se pak uchylovala zpátky ke státům, i když jejich názvy a hlavní města jsem měla už roky uložené v paměti.

Zasténám. „Na tuhle hru teď nemám náladu, mami.“

„Pobav mě.“

„Je to Denver. Hlavní město Colorada je, byl a vždycky bude Denver.“

Vydechne cigaretový kouř a ten se mezírkou jejího okénka protáhne ven. „Jseš si jistá?“